

SHERRY THOMAS

Ο ΦΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΔΑΙΔΗΣ
ΙΝΓΚΡΑΜ

μετάφραση
ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΕΛΕΓΚΟΣ

ELXIS

*Για την ατζέντισσά μου, την Κριστίν Νέλσον,
χάρη στην οποία όλα είναι δυνατά.*

Πρόλογος

«*Σ*φεία σου, αδελφέ μου», μουρμούρισε η Σάρλοτ Χολμς στον άντρα που τη βοηθούσε να κατεβεί από την άμαξα.

Ο άντρας, που μέχρι εκείνη τη στιγμή συστηνόταν ως Μοτ, ιπποκόμος και αμαξάς της οικογένειας Χολμς, έκανε μισή υπόκλιση.

Βρίσκονταν στο αμαξοστάσιο δίπλα στο σπίτι που είχε νοικιάσει στο Λονδίνο ο σερ Χένρι, ο πατέρας τους, για τη διάρκεια της σεζόν. Είχαν μόλις αφήσει στην εξώπορτα την αδελφή της Σάρλοτ, τη Λίβια. Και όλη η οικογένεια, με εξαίρεση τη Σάρλοτ, θα έφευγε για την εξοχή το πρωί, καθώς ο Ιούλιος έφτανε στο τέλος του, εποχή κατά την οποία ήταν μόδα να φεύγουν οι αριστοκράτες από το Λονδίνο για να παραθερίσουν στην ύπαιθρο.

«Να σου προσφέρω τσάι;» ρώτησε ο κύριος Μάιρον Φιντς, ο ετεροθαλής αδελφός της, βγάζοντας τα γάντια που φορούσε για να οδηγεί την άμαξα.

Φαινόταν να μην τον απασχολεί καθόλου που η Σάρλοτ είχε ξεσκεπάσει το μυστικό του. Από την άλλη, είχε διαβάσει το σημείωμα που εκείνη του είχε βάλει στο χέρι νωρίτερα, όταν τη βοηθούσε να ανεβεί στην άμαξα, και με το οποίο του ζητούσε να κατευθύνει την άμαξα στο αμαξοστάσιο αφού πρώτα άφηναν τη

Λίβια. Μπορεί να μην είχε καταλάβει ότι η Σάρλοτ σκόπευε να του αποκαλύψει ότι γνώριζε την αληθινή ταυτότητά του, αλλά σίγουρα για κάτι θα είχε προετοιμαστεί.

«Λίγο τσάι είναι ό,τι πρέπει», είπε εκείνη.

Την πήγε σε ένα σκαμνί κοντά σε ένα στραβό πτυσσόμενο τραπέζι. «Δυστυχώς δεν έχω τίποτα της προκοπής για φαγητό. Θα φύγω από εδώ αμέσως μόλις πάω τους δικούς σου στον σταθμό του τρένου αύριο το πρωί».

Τους δικούς της.

«Μην ανησυχείς. Έχω εγώ αυτό που χρειάζεται».

Άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε ένα τυλιγμένο πακέτο. Επειδή στις αρχές εκείνου του καλοκαιριού είχε ζήσει για ένα διάστημα στα όρια της πείνας, αφότου το έσκασε από το σπίτι της, δεν έφευγε ποτέ από το σπίτι της κυρίας Γουάτσον χωρίς να πάρει μαζί της κάτι φαγώσιμο.

Το πακέτο περιείχε τρία κομμάτια κέικ δαμάσκηνο. «Θέλεις ένα κομμάτι, κύριε Φιντς;»

«Φυσικά», της απάντησε εκείνος με την ίδια ευγένεια. «Μισό λεπτό να ανάψω το καμινέτο ταξιδιού».

Το καμινέτο ταξιδιού ήταν μία από τις τελευταίες εφευρέσεις και έβραζε το νερό μέσα σε τρία λεπτά. Η Σάρλοτ δεν είχε πρόβλημα να περιμένει σιωπηλή. Απ' ό,τι φαινόταν, το ίδιο ίσχυε και για τον νόθο γιο του πατέρα της.

Εμφανισιακά ο άντρας αυτός δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο. Τα χαρακτηριστικά του δεν ήταν ούτε τόσο ωραία ούτε και τόσο παράξενα ώστε να τραβούν την προσοχή. Όμως, όπως συμβαίνει με τα φαινομενικά συνηθισμένα πρόσωπα, μια πιο προσεκτική παρατήρηση αποκάλυπτε ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες. Τέλεια υφή επιδερμίδας, μεγάλες βλεφαρίδες, αδρό σαγόνι.

«Γιατί αποφάσισες να κρυφτείς εδώ;» τον ρώτησε, αφού ετοιμάστηκε το τσάι.

Η Σάρλοτ καθόταν στο μοναδικό κάθισμα που υπήρχε. Εκείνος στεκόταν γερμένος με την πλάτη σε μια κολόνα από τούβλα, κρατούσε ένα τσίγκινο κύπελλο στο ένα χέρι κι ένα κομμάτι κέικ δαμάσκηνο στο άλλο.

«Όταν ο Τζένκινς κι εγώ καταλάβαμε σε πόσο επικίνδυνη κατάσταση είχαμε μπλέξει, αποφασίσαμε να τραβήξουμε χωριστούς δρόμους».

Έμεινε για μια στιγμή σιωπηλός προτού αναφέρει τον Τζένκινς ονομαστικά, σημάδι ότι έτρεφε βαθιά αισθήματα. Ο Τζένκινς ήταν φίλος του από τότε που πήγαιναν σχολείο, και οι δύο άνδρες είχαν δουλέψει για τον Μοριάρτι, έναν πολύ επικίνδυνο άνθρωπο. Μετά από χρόνια, έφυγαν μαζί από τη δούλεψη του Μοριάρτι.

Αλλά ο Μοριάρτι τιμωρούσε τους λιποτάκτες με θάνατο. Ο Τζένκινς είχε ήδη χάσει τη ζωή του. Ο κύριος Φιντς, τουλάχιστον μέχρι τώρα, παρέμενε σώος. Αλλά για πόσο ακόμη;

«Η λογική έλεγε ότι θα ήταν πιο δύσκολο να εντοπίσουν δύο άνδρες που κινούνταν ανεξάρτητα απ' ό,τι αν ταξίδευαν μαζί και συγκατοικούσαν», συνέχισε εκείνος. «Για εμένα προσωπικά θα ήταν καλύτερα να εξαφανιστώ στα έγκατα του Λονδίνου. Αλλά πού ακριβώς στο Λονδίνο θα ήμουν όσο το δυνατόν πιο ασφαλής; Πού θα είχαν ελάχιστες πιθανότητες να με βρουν τα τσιράκια του Μοριάρτι;

»Ο Μοριάρτι προτιμούσε να παίρνει κοντά του νεαρούς ταπεινής καταγωγής. Μια στο τόσο πιάναμε κουβέντα για τους πατεράδες μας – κι εγώ έλεγα πάντα ότι δεν είχα σκοπό ποτέ να πάω να βρω τον άνθρωπο που με είχε σπείρει. Ακόμα κι αν γινόμουν σπουδαίος ή πάμπλουτος. Θα έπρεπε να έρθει εκείνος να με βρει, με την ουρά στα σκέλια.

»Με πίστευαν, γιατί αυτά που έλεγα ήταν –και είναι– ειλικρινή. Αποφάσισα να το εκμεταλλευτώ αυτό και να κρυφτώ στο τελευταίο μέρος που θα περίμεναν να με βρουν».

Η Σάρλοτ είχε αναρωτηθεί τι εντύπωση είχε σχηματίσει ο αδελφός της για την οικογένεια Χολμς – και αν ήταν απογοητευμένος από τον πατέρα τους, παρόλο που δεν γινόταν να περιμένει και πολλά εξαρχής. Για τον σερ Χένρι, ο Μάιρον Φιντς ήταν απλώς ένας βραχνάς με τον οποίο ασχολούνταν μόνο μέσω των δικηγόρων της οικογένειας. Άρα, λοιπόν, πώς ένιωθε ο κύριος Φιντς κάθε φορά που βρισκόταν μπροστά στον πατέρα του που δεν ήξερε ούτε τη φάτσα του γιου του και που δεν είχε νοιαστεί ποτέ να τη μάθει; «Δεν είμαστε και οι πιο εύκολοι άνθρωποι να μας έχεις εργοδότες».

«Εσύ και η δεσποινίς Λίβια είστε εντάξει».

Οι δύο κοπέλες πληρούσαν έστω τα ελάχιστα κριτήρια αξιοπρέπειας και καλοσύνης. Οι γονείς τους όμως...

Η Σάρλοτ έγνεψε καταφατικά. «Εξαιρετική στρατηγική. Πίστευα ότι ήσουν κάτι παραπάνω από ό,τι αφήνες να φανεί – αλλά αυτό συμβαίνει συχνά με τους ανθρώπους. Δεν υποψιάστηκα το παραμικρό όσο έμενα εδώ».

«Πότε το κατάλαβες; Και πώς;» τη ρώτησε, λες και μόλις τότε του ήρθαν αυτές οι ερωτήσεις στο μυαλό.

Ο αδελφός της, μέσα στην ανεμελιά του, ίσως έμοιαζε περισσότερο με αυτή παρά με τα άλλα αδέρφια με τα οποία η Σάρλοτ είχε μεγαλώσει μαζί. «Πολύ πρόσφατα. Όταν πήγα στο παλιό σχολείο σου και ζήτησα να δω φωτογραφίες παικτών κρίκετ από τη φουρνιά σου».

«Και τι σε ώθησε να το κάνεις αυτό;»

«Είναι μεγάλη ιστορία».

Του μίλησε συνοπτικά για τις κινήσεις που έκανε ένας

σύμμαχος του Μοριάρτι για να τον βρει. Ο σύμμαχος, που γνώριζε τις δύο συνδέσεις της Σάρλοτ με τον Μάιρον Φιντς καθώς και το ότι εκείνη πρόσφερε συμβουλευτικές υπηρεσίες εμφανιζόμενη ως Σέρλοκ Χολμς, είχε ζητήσει από τον Σέρλοκ Χολμς να βρει τον εξαφανισμένο κύριο Φιντς. Μοιραία οι αναντιστοιχίες της υπόθεσης οδήγησαν τη Σάρλοτ όχι μόνο να ανακαλύψει τα πάντα για τον κύριο Φιντς αλλά και να ξεσκεπάσει τον σύμμαχο του Μοριάρτι.

Εκείνος άκουγε χωρίς να τη διακόπτει. Με εξαίρεση τη στιγμή που γούρλωσε τα μάτια του όταν η Σάρλοτ είπε ότι εκείνη ήταν ο Σέρλοκ Χολμς. Αλλιώς όλη του στάση ήταν σαν να άκουγε έναν άγνωστο να του μιλάει για κάτι εντελώς αδιάφορο.

Όμως, όταν η Σάρλοτ σιώπησε, ο κύριος Φιντς ξεφύσησε τρέμοντας. Τελικά δεν είχε απαλλαγεί από τον φόβο. «Ήξερα ότι, αν με έβρισκαν, θα με σκότωναν. Αλλά δεν είχα ιδέα σε τι σημείο έφτασαν προκειμένου να το καταφέρουν».

Πού να 'ξερε. Η Σάρλοτ δεν του είπε ότι ο σύμμαχος του Μοριάρτι δεν ήταν άλλος από την αποξενωμένη σύζυγο ενός φίλου της, του λόρδου Ίνγκραμ Άσπερτον, η οποία έδινε κρίσιμες πληροφορίες τις οποίες συγκέντρωνε κατασκοπεύοντας τον σύζυγό της, που με τη σειρά του ήταν πράκτορας του Στέμματος. Η γυναίκα απευθύνθηκε στον Σέρλοκ Χολμς, και το αποτέλεσμα ήταν να αποκαλυφθεί το μυστικό της. Και τώρα είχε γίνει φυγάς, αφήνοντας τα παιδιά της χωρίς μητέρα.

Αλλά η μοίρα της λαίδης Ίνγκραμ δεν απασχολούσε τον κύριο Φιντς. Του έφταναν οι δικές του έγνοιες.

«Ξέρω ότι πήρες από τον Μοριάρτι κάτι πολύτιμο», είπε η Σάρλοτ. «Αλλά φαντάζομαι, είτε το έκλεψες είτε όχι, ότι εκείνος θέλει να τιμωρεί παραδειγματικά όποιον τον εγκαταλείπει – διαφορετικά τα τσιράκια του μπορεί να πιστέψουν ότι έχουν τη δυνατότητα να το σκάσουν όποτε τους καπνίσει».

«Δεν είναι πολλοί από τα τσιράκια του που θέλουν να το κάνουν αυτό. Από την άλλη, αυτοί που θέλουν προτιμούν να μην εκφράζουν την επιθυμία τους. Το ασυνήθιστο σχετικά με τον Τζένκινς και εμένα ήταν ότι γνωριζόμασταν πριν δηλώσουμε πίστη στον Μοριάρτι. Οι πιο πολλοί μπαίνουν στην υπηρεσία του ο καθένας μόνος του».

«Κι έτσι η οργάνωση γίνεται οικογένειά τους».

«Ακριβώς».

Τότε η Σάρλοτ αναρωτήθηκε, και μάλιστα όχι για πρώτη φορά, τι τον είχε αναγκάσει να εγκαταλείψει αυτή την «οικογένεια». Μήπως η φυγή του ήταν αποτέλεσμα μιας επιθυμίας που με το πέρασμα του χρόνου είχε γίνει αφόρητη; Ή μήπως, όπως άλλωστε έκανε και η ίδια, το αποφάσισε μέσα σε λίγα λεπτά, όταν η κατάσταση χειροτέρευε απότομα;

Προτίμησε να μην κάνει αυτές τις ερωτήσεις, αλλά να ρωτήσει κάτι άλλο. «Με συγχωρείς για την περιέργειά μου, αλλά τι ακριβώς έκανες για τον Μοριάρτι;»

«Ήμουν ο κρυπτογράφος του».

Ομοιότητες. «Πρόσφατα χρειάστηκε να λύσω έναν γρίφο Βιζενέρ. Με έφτασε στα όριά μου».

Ο κύριος Φιντς χαμογέλασε και δεν είπε τίποτα.

Η Σάρλοτ ήπιε μια γουλιά από το δυνατό μαύρο τσάι της, σερβιρισμένο χωρίς γάλα και ζάχαρη. «Και τώρα τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Νομίζω ότι ξέρεις πως σκοπεύω να εξαφανιστώ πάλι. Αλλά δεν εννοείς αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Σωστά», είπε η Σάρλοτ. Έφαγε μια μπουκιά κέικ δαμάσκηνο που βρισκόταν σε καλή κατάσταση, παρόλο που είχε μείνει όλο το βράδυ ζουληγμένο στην τσάντα της. «Πιο πολύ με ενδιαφέρει τι σκοπεύεις να κάνεις αυτό που έκλεψες από τον Μοριάρτι».

«Δεν έκλεψα τίποτα από τον Μοριάρτι», αποκρίθηκε ο κύριος Φιντς.

Η Σάρλοτ σήκωσε το ένα φρύδι.

Εκείνος χαμογέλασε αμυδρά. «Αυτή είναι η επίσημη εκδοχή. Ο Μοριάρτι δεν πρόκειται να παραδεχτεί ποτέ ότι του έκλεψαν κάτι. Δεν ξέρω πώς την έμαθες αυτή την πληροφορία, αλλά σίγουρα δεν σου την έδωσε κάποιος από τους πράκτορές του. Είναι σίγουρο ότι θα τους είχε πωσει είμαστε προδότες – κι αυτό αρκούσε για να μας κυνηγήσουν και να μας εξοντώσουν».

«Την πληροφορία την πήρα από κάποιους ανθρώπους που αυτοαποκαλούνται Μάρμπλτον. Η κυρία Μάρμπλτον ήταν κάποτε παντρεμένη με τον Μοριάρτι. Ή, μάλλον, ακόμη είναι, αφού δεν έχει πεθάνει, σε αντίθεση με το τι πιστεύει ο κόσμος».

«Και ποια από όλες τις μακαρίτισσες κυρίες Μοριάρτι είναι αυτή;»

«Ορίστε;»

«Οι μακαρίτισσες κυρίες Μοριάρτι είναι τρεις».

«Τόσο πολλές;»

«Η πρώτη πέθανε στη γέννα. Η δεύτερη σε δυστύχημα στο σκι στις ελβετικές Άλπεις. Η τρίτη από συγκοπή».

«Άρα πρόκειται για τη δεύτερη κυρία Μοριάρτι – είναι ακόμη ζωντανή, μετά από τόσα χρόνια. Από την άλλη, μπορεί να μην είναι καν κυρία Μοριάρτι, αν αποδειχτεί ότι η πρώτη είναι ζωντανή ακόμη και βρίσκεται κάπου. Αυτή τη στιγμή υπάρχει κυρία Μοριάρτι;»

«Από όσο ξέρω, όχι. Υπάρχει μια ερωμένη που ο Μοριάρτι φαίνεται να την αγαπάει – αλλά είναι αποφασισμένος να μην ξαναπαντρευτεί, αφού θεωρεί ότι φέρνει γρυσουζιά σε όσες γυναίκες δίνει το όνομά του».

«Τι καλοσύνη εκ μέρους του», μουρμούρισε η Σάρλοτ.

«Τέλος πάντων. Συνέχισε, σε παρακαλώ. Η δεύτερη κυρία Μοριάρτι είναι ζωντανή και χαίρει άκρας υγείας».

«Από τους δικούς της συνεργάτες έμαθα ότι ίσως έχεις κάτι που ο Μοριάρτι θεωρεί πολύτιμο».

«Θα ακολουθήσω την επίσημη γραμμή και θα πω ότι δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα».

Μήπως επειδή θα ήταν καλύτερα να μη μάθει τίποτα η Σάρλοτ; «Οι Μάρμπλτον θέλουν να σε γνωρίσουν. Θέλουν να σου προσφέρουν καταφύγιο. Για αντάλλαγμα επιθυμούν να αποδυναμώσουν τον Μοριάρτι εκμεταλλευόμενοι το αντικείμενο που δεν έκλεψες και που δεν έχεις στην κατοχή σου».

«Τρέφουν πολύ μεγάλες προσδοκίες».

«Ισχυρίζονται –ή έστω ισχυρίζεται ο ένας από όλους τους– ότι έχουν βαρεθεί να το βάζουν στα πόδια και να κρύβονται. Θέλουν να περάσουν στην επίθεση. Να αποκτήσουν ασφάλεια αναγκάζοντας τον Μοριάρτι να τους φοβάται και όχι το αντίστροφο».

Ο κύριος Φιντς έτριψε το πιγούνι του με την παλάμη του. «Δεν έχω πειστεί ότι υπάρχουν πράγματι αυτοί οι Μάρμπλτον. Όταν εγκαταλείπεις τον Μοριάρτι, υπογράφεις τη θανατική σου καταδίκη».

«Σύμφωνα με έναν από τους Μάρμπλτον, το γεγονός ότι έχουν καταφέρει να ξεφύγουν από τον Μοριάρτι εδώ και τόσο καιρό είναι ο λόγος για τον οποίο οφείλεις να συμμαχήσεις μαζί τους. Θα σε βοηθήσουν να μείνεις ζωντανός για περισσότερο καιρό από όσο κατάφερε να μείνει ζωντανός ο Τζένκινς».

Ο κύριος Φιντς παρέμεινε σιωπηλός.

«Εγώ απλώς αγγελιαφόρος είμαι – εσύ θα διαλέξεις τι θα κάνεις. Αν αποφασίσεις να δεχτείς την πρότασή τους, να πας στο ταχυδρομείο στο Τσάρινγκ Κρος και να ζητήσεις μια επιστολή με παραλήπτη τον κύριο Έθελγουιν Έμερι. Εκεί θα βρεις περαιτέρω οδηγίες».

«Θα το έχω υπόψη μου».

«Και πρέπει να σε ενημερώσω ότι ενδιαφέρεται και το Στέμμα να σε βρει. Μπορεί οι πράκτορές του να μη θέλουν να σε σκοτώσουν, αλλά, αν ήμουν στη θέση σου, θα φρόντιζα να τους αποφυγώ. Δεν νομίζω να τους νοιάζει το καλό σου».

«Έχω ακούσει αυτά που λένε για τον λόρδο Μπάνκροφτ Άσμπερτον. Με έχουν προειδοποιήσει». Ο κύριος Φιντς έγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Τελικά τη δέχτηκες την πρόταση γάμου που σου έκανε;»

Ήταν παρών σε εκείνη την αξιομνημόνευτη περίπτωση, τότε που ο λόρδος Ίνγκραμ ανακοίνωσε στους άνδρες που βρίσκονταν εκεί με σκοπό να γυρίσουν σηκωτή τη Σάρλοτ στο σπίτι της, ότι της είχε γίνει πρόταση γάμου από τον λόρδο Μπάνκροφτ.

«Όχι».

«Χαίρομαι».

Η Σάρλοτ σήκωσε το ένα φρύδι. «Γιατί; Πιστεύεις ότι η γυναίκα που θα γίνει λαίδη Μπάνκροφτ θα έχει λιγότερες πιθανότητες από μια κυρία Μοριάρτι να μείνει ζωντανή;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Αλλά εσύ η ίδια είπες, τότε που ο σερ Χένρι σε ρώτησε γιατί δεν αποδέχτηκες την πρόταση του λόρδου Μπάνκροφτ, ότι δεν σε είχε ξετρελάνει η ιδέα».

«Αυτό είναι όλο;»

«Δεν αρκεί;»

Ο πολύς κόσμος θα γινόταν έξω φρενών που εκείνη, ενώ ήταν εξόριστη και ατιμασμένη, απέρριπτε μια ιδανική πρόταση γάμου προκειμένου να μείνει ευχαριστημένη η ίδια, ενώ ήταν πάρα πολλοί αυτοί τους οποίους θα άφηνε πολύ ευχαριστημένους αν γινόταν σύζυγος του λόρδου Μπάνκροφτ.

Άραγε είχε στ' αλήθεια τόσο φιλελεύθερη σκέψη ο κύριος Φιντς;

Όμως, πριν προλάβει η Σάρλοτ να πει κάτι, εκείνος απομακρύνθηκε από την κολόνα. «Κάποιος έρχεται».

Το συνοφρύωμά του έδειχνε ότι ο επισκέπτης του ήταν ανεπιθύμητος. Η Σάρλοτ σηκώθηκε. Η λάμπα στον τοίχο τρεμόπαιξε. Ένα από τα άλογα ρουθούνησε κουνώντας την ουρά του. Η Σάρλοτ έπιασε την άκρη του πτυσσόμενου τραπεζιού, νιώθοντας την τραχιά υφή της επιφάνειάς του.

Ακούστηκαν τρία διαδοχικά χτυπήματα στην πόρτα, έπειτα δύο δυνατά γρονθοκοπήματα, με μεγαλύτερη χρονική απόσταση μεταξύ τους.

Η Σάρλοτ είχε σκεφτεί την πιθανότητα να ήταν η Λίβια που είχε έρθει για να μιλήσει με τον κύριο Φιντς την παραμονή της αναχώρησής της, αφού είχε βασιστεί στη βοήθειά του και του είχε εμπιστοσύνη, χωρίς να ξέρει ότι εκείνος ήταν αδελφός τους. Αλλά δεν ήταν η Λίβια.

Ακούστηκαν χτυπήματα πάλι, ακριβώς με το ίδιο μοτίβο.

Ήταν τα γράμματα Σ και Μ στον κώδικα Μορς.

«Νομίζω ότι ξέρω ποιος είναι». Η Σάρλοτ έβγαλε το πιστόλι με τις δύο κάννες, που κουβαλούσε πάνω της από εκείνη τη μέρα που ο πατέρας της είχε επιχειρήσει να την απαγάγει, και το έδωσε στον αδελφό της. «Κρύψου πίσω από την άμαξα, για παν ενδεχόμενο».

Ο κύριος Φιντς υπάκουσε.

Η Σάρλοτ μισάνοιξε την πόρτα του αμαξοστασίου. Μέσα μπήκε μια γυναίκα. Όχι, δεν ήταν γυναίκα. Ήταν ο Στίβεν Μάρμπλτον ντυμένος με γυναικείο φόρεμα και μοβ καλοκαιρινή κάπα.

Τελευταία φορά είχε δει τον κύριο Μάρμπλτον μία εβδομάδα πριν, τότε που εκείνος και η τραυματισμένη αδελφή του πέρασαν τη νύχτα στον αριθμό 18 της οδού Άπερ Μπέικερ, για να αποφύγουν να τους πιάσουν τα τσιράκια του Μοριάρτι. Τότε εκείνος είχε γένια. Αλλά τώρα ήταν ξυρισμένος, και τα χαρακτηριστικά

του είχαν λεπτότητα που τονίζονταν από τις βιολετί και κρεμ κορδέλες του καπέλου ταξιδιού με τη βελούδινη φόδρα που ολοκλήρωνε τη μεταμπίεσή του.

«Κύριε Μάρμπλτον. Με παρακολούθησες;»

Κατάλαβε αμέσως ότι δεν ήταν έτσι. Την τελευταία φορά που συναντήθηκαν, είχε μόλις ανακαλύψει ότι εκείνος παρίστανε τον κύριο Φιντς. Τότε κανείς από τους δυο δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο αληθινός κύριος Φιντς και πού βρισκόταν. «Την αδελφή μου παρακολουθούσες».

Μήπως ο κύριος Μάρμπλτον κοκκίνισε; Δεν φαινόταν καθαρὰ μέσα στο αμυδρό φως του χώρου.

«Δεν σε παρακολουθούσα, αλλά πιστεύω ότι το έκαναν άλλοι. Αν είναι εδώ ο κύριος Φιντς, καλά θα κάνει να φύγει τώρα αμέσως».

Ο κύριος Φιντς βγήκε από την κρυψώνα του πίσω από την άμαξα. Τα μάτια του κυρίου Μάρμπλτον γούρλωσαν. Κι άλλη απόδειξη ότι είχε παρακολουθήσει τη Λίβια. Αναγνώρισε τον αμαξά που την πηγαινοέφερνε στην πόλη.

«Πού βρίσκονται τώρα», ρώτησε ο κύριος Φιντς, «οι άνθρωποι που ακολούθησαν τη δεσποινίδα Σάρλοτ ως εδώ;»

«Ένας είναι μπροστά στο σπίτι των γονιών της. Κι άλλοι δύο έχουν πιάσει ο καθένας από μια άκρη στο δρομάκι που βγάζει στο σπίτι».

Ο κύριος Φιντς έδωσε πίσω στη Σάρλοτ το πιστόλι και της έδειξε έναν σάκο που κρατούσε και ο οποίος νωρίτερα κρεμόταν σε έναν γάντζο στον τοίχο. «Έχω γεμάτο περιστροφο εδώ μέσα. Δεν θα αντιμετωπίσω πρόβλημα».

«Περίμενε μισό λεπτό», είπε η Σάρλοτ. Στράφηκε στον κύριο Μάρμπλτον. «Πού ήσουν; Σε είδαν εκείνοι οι άντρες να μπαίνεις εδώ μέσα;»

«Ήμουν στο διπλανό σπίτι – οι ένοικοι έχουν φύγει από την πόλη. Κατά πάσα πιθανότητα με είδαν οι άντρες στο δρομάκι. Αλλά δεν γινόταν αλλιώς».

«Όχι, είναι καλό που σε είδαν. Ίσως υπάρχει τρόπος να πάει ο κύριος Φιντς σε ασφαλές μέρος χωρίς να τον δουν, αλλά θα χρειαστώ τη βοήθειά σου, κύριε Μάρμπλτον».

Εκείνος χαμογέλασε πλατιά. «Θα πεις έναν καλό λόγο για μένα στην αδελφή σου;»

«Αποκλείεται. Αλλά δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να αποδείξεις στον κύριο Φιντς την ειλικρίνεια και την ικανότητα των Μάρμπλτον».

Ο κύριος Μάρμπλτον κοίταξε πρώτα τον κύριο Φιντς, έπειτα τη Σάρλοτ. Χαμογέλασε πάλι – ήταν στ' αλήθεια πολύ γοητευτικός όταν έπαιρνε αυτή τη φαινομενικά ανέμελη έκφραση. «Τότε τι περιμένουμε;»

«Κύριε Φιντς, θα απογοητευτείς αν δεν χρησιμοποιήσεις το περιστροφό σου;»

«Καθόλου. Απεχθάνομαι το αίμα και τους δυνατούς θορύβους».

«Τότε θα σου αρέσει το σχέδιό μου», είπε η Σάρλοτ. «Για αρχή, ας γδυθούμε».

Η Λίβια κατέβηκε τη σκάλα στα μουλωχτά και πήγε στην πίσω πόρτα πατώντας στις μύτες των ποδιών της.

Μόνο όταν βρέθηκε έξω κι έκλεισε την πόρτα πίσω της, θυμήθηκε –μεγάλη βλακεία από μέρους της– ότι ο Μοτ δεν θα είχε επιστρέψει ακόμη από το σπίτι της κυρίας Γουάτσον όπου θα άφηνε τη Σάρλοτ. Κοίταξε το μικρό δώρο που κρατούσε στο χέρι της. Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να το αφήσει στην πόρτα του αμαξοστάσιου, αλλά τι θα γινόταν αν ο Μοτ δεν το έβλεπε

πριν πάει τους Χολμς στον σταθμό του τρένου το επόμενο πρωί κι έπειτα φύγει για πάντα;

Το φως στο αμαξοστάσιο ήταν αναμμένο. Άραγε μήπως είχε γυρίσει τόσο γρήγορα;

Εξακολουθούσε να διστάζει, όταν το φως έσβησε και η πόρτα του αμαξοστασίου μισάνοιξε. Δυσκολευόταν να δει μέσα στο σκοτάδι, αλλά μήπως αυτό που έβλεπε ήταν η άκρη μιας καλοκαιρινής κάπας, σαν εκείνη που φορούσε η Σάρλοτ;

Μα ήταν ακόμη εδώ η Σάρλοτ;

Η Λίβια κατακλύστηκε από τρελές ελπίδες.

Είχαν μιλήσει για το σχέδιο της Σάρλοτ να πάρει κρυφά τη Λίβια και την Μπερναντίν από το σπίτι των γονιών τους, αλλά η Λίβια είχε καταλάβει ότι αυτό ήταν κάτι που θα γινόταν στο μακρινό μέλλον. Μήπως είχε κάνει λάθος; Μήπως η Σάρλοτ ήθελε να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό της απόψε, αφού πρώτα είχε μιλήσει στον Μοτ, τον οποίο πιθανώς δωροδόκησε;

Όμως, με το που βγήκε η Σάρλοτ από το αμαξοστάσιο, φάνηκε ότι κάτι παράξενο συνέβαινε. Πότε είχε αλλάξει κάπα και είχε φορέσει μια πιο σκούρα; Για να μην αναφέρουμε ότι – όχι, όχι, δεν ήταν η Σάρλοτ, αλλά ο Μοτ ντυμένος με γυναικεία ρούχα!

Η Λίβια τον κοίταζε με το στόμα ανοιχτό. Εκείνος την είδε κι έφερε τον δείκτη του χεριού του στα χείλη του για να της κάνει νόημα να μην βγάλει άχνα. Αφού κοίταξε τριγύρω, διέσχισε το έρημο δρομάκι και μπήκε στον μικρό πίσω κήπο του διπλανού σπιτιού.

Η Λίβια έτρεξε στον χαμηλό φράχτη που χώριζε τους κήπους. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε ψιθυριστά. «Πού πας ντυμένος έτσι;»

Εκείνος φάνηκε να διστάζει προς στιγμή. «Έχω μπλέξει – με ψάχνουν κάποιοι κακοί άνθρωποι με τους οποίους είχα δοσοληψίες πριν πιάσω δουλειά εδώ. Με κυνηγάνε, και η δεσποινίς Σάρλοτ με

βοηθάει να τους ξεφύγω. Θα περιμένω μέσα στο άδειο σπίτι μέχρι να περάσει ο κίνδυνος. Εσύ γύρνα μέσα και μη βγεις πάλι έξω. Αν πάθεις το παραμικρό, η δεσποινίς Σάρλοτ θα με γδάρει».

Αν πάθαινε κάτι η Λίβια; Και τι θα γινόταν με τη Σάρλοτ;

Ο Μοτ, λες και είχε ακούσει την ερώτηση που έκανε νοερά η Λίβια, είπε: «Έχει μαζί της έναν άντρα, κάποιον που ξέρεις. Δεσποινίς Λίβια, σε παρακαλώ, γύρνα στο σπίτι και μην ξεμυτίσεις».

Εκείνη εξακολουθούσε να διστάζει.

Το ύφος του Μοτ έγινε πιο επιτακτικό. «Κάνε γρήγορα. Δεν μπορούμε να χάνουμε χρόνο».

Τα πόδια της έτρεμαν. Σιχαινόταν να είναι τόσο άχρηστη ενώ η Σάρλοτ βρισκόταν σε κίνδυνο. Αλλά ο Μοτ είχε δίκιο. Δεν ήξερε τι να κάνει, οπότε απλώς δυσκόλευε την κατάσταση.

Η Λίβια, αφού έριξε άλλη μια ματιά προς την πλευρά του αμαξοστάσιου, έκανε αυτό που της είπε ο Μοτ.

«Θα ήσουν ωραία κοπέλα», είπε η Σάρλοτ στον κύριο Μάρμπλτον, που τώρα φορούσε το βραδινό φόρεμα της Σάρλοτ και την έντονα κίτρινη μεταξωτή κάπα της.

Εκείνος χαμογέλασε με αυθάδεια. «Ευχαριστώ. Χαίρομαι που φαίνομαι ελκυστική γυναίκα, τουλάχιστον με την πρώτη ματιά. Εσύ, από την άλλη, ως άντρας ούτε κατά διάνοια θα μπορούσες να γοητεύσεις έστω μία γυναίκα».

Η Σάρλοτ κοίταξε την αδιάβροχη καμπαρντίνα του κυρίου Φιντς που της έφτανε κάτω από τα γόνατα. Από κάτω φορούσε το δικό του τραχύ μάλλινο παντελόνι και το δικό της πανταλέτ. «Ίσως να μη με πλησίαζαν προτού καταλάβουν την ευφυΐα μου. Μετά, όμως... θα έπρεπε να τις διώχνω απειλώντας να τις χτυπήσω με έναν τόμο της εγκυκλοπαίδειας *Britannica*».

Η ανέμελη στιχομυθία τους δεν αποφόρτισε την ένταση που επικρατούσε μέσα στο αμαξοστάσιο.

«Έτοιμη;» ρώτησε ο κύριος Μάρμπλτον.

Η Σάρλοτ έγνεψε καταφατικά, σφιγμένη.

Αφού τη βοήθησε να ανεβεί στην άμαξα που είχαν για την πόλη και να καθίσει στο κάθισμα του αμαξά, άνοιξε τις πόρτες του αμαξοστασίου και επιβιβάστηκε και ο ίδιος στο όχημα. Η Σάρλοτ έβγαλε την άμαξα στο δρομάκι και πήρε βαθιά ανάσα.

Πλέον, το πιο πιθανό σημείο να τους σταματήσουν ήταν ακριβώς εκεί, στο δρομάκι. Τίναξε τα χαλινάρια και ανάγκασε τα άλογα να καλπάσουν με μεγαλύτερη ταχύτητα από όση υπαγόρευαν οι κανόνες ασφαλείας.

Περνούσαν μπροστά από τα σπίτια ολοταχώς. Η Σάρλοτ ήταν ικανή στην οδήγηση άμαξας, αλλά ήταν συνηθισμένη πιο πολύ στον χειρισμό μόνιπλων σε δρόμους με αραιή κίνηση. Μπορεί η ώρα να ήταν περασμένη, αλλά βρίσκονταν στο Λονδίνο και μάλιστα στη διάρκεια της σεζόν. Αυτό σήμαινε ότι η κυκλοφορία στους μεγάλους δρόμους θα ήταν πολύ αυξημένη και η Σάρλοτ δεν είχε οδηγήσει ποτέ της σε τέτοιες συνθήκες.

Και δεν θα το έκανε, αν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Ένας άντρας στεκόταν στο τέλος του δρόμου και κούναγε τα χέρια του, κάνοντάς της σήμα να κόψει ταχύτητα. Εκείνη επιτάχυνε. Ο άντρας κούνησε τα χέρια του πιο έντονα. Μέσα στον σαματά από τις οπλές των αλόγων –και από τον φρενιασμένο χτύπο της καρδιάς της– άκουγε με δυσκολία τον άντρα να της δίνει εντολές φωνάζοντας.

Τα σπίτια έγιναν μια θολή εικόνα. Ο άντρας πετάχτηκε βιαστικά στην άκρη. Η Σάρλοτ ανάγκασε τα άλογα να στρίψουν απότομα στα δεξιά, έπειτα έκανε πάλι κοφτή δεξιά στροφή και

παραλίγο να συγκρουστεί με μια άλλη άμαξα, αλλά ο αμαξάς την είδε έγκαιρα και την απέφυγε με μια μανούβρα.

Συνέχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα της επέτρεπε η τόλμη της. Περνούσε με ελιγμούς ανάμεσα από τις άλλες άμαξες, πεταγόταν μπροστά τους και τους έκλεινε τον δρόμο, με αποτέλεσμα οι αμαξάδες να της φωνάζουν όλο εκνευρισμό.

Ο κύριος Μάρμπλτον που βρισκόταν μέσα στην άμαξα χτύπησε την οροφή του οχήματος. Η Σάρλοτ κοίταξε μπροστά και είδε ένα μεγάλο ιππήλατο λεωφορείο παρκαρισμένο στο πλάι του δρόμου. Έκοψε ταχύτητα και πέρασε δίπλα από το όχημα όσο πιο ξυστά της επέτρεπαν οι ικανότητές της. Τη στιγμή που προσπέρασε το λεωφορείο, ο κύριος Μάρμπλτον πήδηξε έξω. Προφανώς ήταν πολύ έμπειρος σε αυτά τα πράγματα, γιατί με κάποιον τρόπο κατάφερε να κλείσει πίσω του την πόρτα της άμαξας.

Όταν η Σάρλοτ έστρεψε το βλέμμα της προς τα πίσω, εκείνος είχε ήδη χαθεί μέσα στη νύχτα.

Κόντευε να φτάσει στον προορισμό της, όταν προσπάθησαν πάλι να τη σταματήσουν. Αυτή τη φορά υπάκουσε αμέσως.

Ένας άντρας πλησίασε στην άμαξα. «Κύριε Φιντς, θέλουμε να έρθεις μαζί μας, παρακαλώ».

Τον αναγνώρισε. Ήταν ο κύριος Άντεργουντ, το δεξί χέρι του λόρδου Μπάνκροφτ. «Δεν είμαι ο κύριος Φιντς».

Ο κύριος Άντεργουντ μισόκλεισε τα μάτια απειλητικά. «Η δεσποινίς Χολμς. Είσαι ντυμένη άντρας».

«Δεν βρίσκεις ότι είναι πιο ασφαλές να κυκλοφορώ έτσι νυχτιάτικα;» του αποκρίθηκε, ενώ κατέβαινε από την άμαξα. «Και οφείλω να ομολογήσω, κύριε Άντεργουντ, ότι δεν είμαι σίγουρη για ποιο λόγο πιστεύεις ότι έχει κάποια ανάμειξη ο αδελφός μου.

Απλώς δίνω ένα χεράκι βοήθειας στον ιπποκόμο της οικογένειάς μας που υπηρέτησε πιστά την αδελφή μου όλο το καλοκαίρι».

«Σοβαρά;»

«Ναι, τον λένε Μοτ. Μου είπε ότι έχει μπλέξει με κάποιους δυσάρεστους ανθρώπους και ότι έπρεπε να φύγει. Μου ζήτησε να επιστρέψω την άμαξα στην εταιρεία από την οποία τη νοίκιασε ο πατέρας μου. Του υποσχέθηκα ότι θα το φροντίσω». Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και χαμογέλασε. «Κύριε Άντεργουντ, σε πειράζει να συνεχίσω τον δρόμο μου;»

Ο κύριος Άντεργουντ την κοίταξε καλά καλά. «Είναι περασμένη η ώρα, δεσποινίς Χολμς. Καλύτερα να μας αφήσεις να σε ξεπληρετήσουμε εμείς. Θα σε συνοδεύσω εγώ στο σπίτι σου».

Ήταν ξεκάθαρο ότι δεν την πίστευε. Και αυτός αλλά και ο λόρδος Μπράνκροφτ έπρεπε να καταλάβουν ότι η Σάρλοτ δεν είχε σκοπό να τους σταθεί εμπόδιο στο κυνήγι του κυρίου Φιντς.

«Μετά χαράς να αφήσω την άμαξα στα χέρια σου, κύριε Άντεργουντ. Αλλά δεν χρειάζεται να μπεις στον κόπο να με συνοδεύσεις. Είμαι κατάλληλα εφοδιασμένη για μια βόλτα».

Τον άφησε να δει το πιστόλι της – μια χειρονομία που δεν ήταν επίδειξη δύναμης, ούτε όμως και σημάδι αβρότητας.

«Πολύ καλά, λοιπόν», είπε ο κύριος Άντεργουντ. «Καληνύχτα, δεσποινίς Χολμς».

Τη νύχτα, το Λονδίνο δεν ήταν ευχάριστο μέρος για μια ασυνόδευτη γυναίκα. Η Σάρλοτ, παρόλο που περπατούσε σε μια περιοχή γεμάτη πάρκα και ωραία σπίτια, ήταν σίγουρη ότι οι άντρες θα την περνούσαν για εύκολη και άρα στόχο διάφορων άσεμνων εκδηλώσεων, από σφυρίγματα μέχρι αγγίγματα.

Όμως, μια γυναίκα ντυμένη άντρας, παρόλο που ακόμη ήταν

αναγκασμένη να έχει τον νου της για τυχόν εγκληματίες, τουλάχιστον γλίτωνε από τα αισχρολόγα και τα ανάρμοστα υπονοούμενα.

Κι αυτή η ελευθερία δεν ήταν ασήμαντη.

Η Σάρλοτ συλλογιζόταν τα γεγονότα της βραδιάς. Δεν είχε τρόπο να επικοινωνήσει με τον κύριο Φιντς, αλλά διατηρούσε την ελπίδα ότι εκείνος θα της έστελνε μήνυμα μόλις βρισκόταν σε ασφαλές μέρος. Και να σκεφτεί κανείς ότι η ίδια είχε βάλει απόψε σε κίνδυνο την ασφάλειά του.

Μια άμαξα σταμάτησε μπροστά στο σπίτι της κυρίας Γουάτσον τη στιγμή που έφτανε εκεί η Σάρλοτ.

Δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα μήπως την παρακολουθούσαν τα τσιράκια του λόρδου Μπάνκροφτ –εκείνος ήξερε ήδη το σπίτι όπου έμενε και εργαζόταν η Σάρλοτ– αλλά πάντως πρόσεχε σε όλη τη διαδρομή μέχρι εκεί. Και ήταν σίγουρη ότι η συγκεκριμένη άμαξα δεν την είχε ακολουθήσει.

Τότε από πού είχε εμφανιστεί;

Άρχισε να πέφτει ψιλή βροχή, οι σταγόνες ήταν ανάλαφρες σαν ομίχλη. Ο αμαξάς, όπως και η Σάρλοτ, φορούσε μεγάλη καμπαρντίνα, το πρόσωπό του δεν φαινόταν. Η πόρτα της άμαξας άνοιξε.

«Η δεσποινίς Χολμς; Η δεσποινίς Σάρλοτ Χολμς;»

Εκείνη πλησίασε την άμαξα και τον μοναδικό επιβάτη της, που τον έκρυβε το σκοτάδι. «Εσείς ποιος είστε;»

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω επιτέλους, δεσποινίς Χολμς», είπε ο άντρας. Τα δάχτυλά του χτύπησαν ρυθμικά τη λαβή του μπαστουνιού του. Η φωνή του, απαλή αλλά όλο αυτοπεποίθηση, πρόδιδε ένα ίχνος ευθυμίας. «Λέγομαι Μοριάρτι».

Ένα

ΑΡΚΕΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Ο επιθεωρητής Ρόμπερτ Τρεντλς πήρε από τα χέρια της γυναίκας του το καπέλο του, το μεσημεριανό φαγητό του και το μπαστούνι του και της χαμογέλασε αχνά. «Σ' ευχαριστώ, καλή μου».

Η Άλις του ανταπέδωσε το χαμόγελο και τον φίλησε στο μάγουλο. «Καλή σου μέρα, επιθεωρητή. Πήγαινε να επιβάλεις τον νόμο και την τάξη».

Αυτό το έλεγε επί χρόνια, κάθε πρωί που τον αποχαιρετούσε. Τώρα τελευταία, όμως, αυτά τα λόγια τον εκνεύριζαν. Ή ίσως να μην έφταιγαν τα λόγια αυτά καθαυτά, αλλά η αίσθηση ότι από την ώρα που σηκωνόταν, η γυναίκα του περίμενε πότε θα έφευγε.

Προς τα τέλη του καλοκαιριού, είχε πεθάνει ο αδελφός της, ο Μπάρναμπι Κάζινς. Επειδή δεν είχε κληρονόμο, σύμφωνα με τη διαθήκη του μακαρίτη του πατέρα τους, η εταιρεία Κάζινς, η πηγή του πλούτου της οικογένειας, είχε περάσει στα χέρια της Άλις.

Εκείνη είχε πει κατηγορηματικά στον Τρεντλς ότι αυτό το γεγονός δεν θα άλλαζε τίποτα μεταξύ τους. Και είχε δίκιο, αλλά όχι για τον λόγο που πρόβαλλε – δηλαδή ότι θα παρέμενε στοργική σύζυγος και ότι ο Τρεντλς δεν θα αισθανόταν να μειώνονται ούτε στο ελάχιστο η φροντίδα και η αγάπη της.

Όχι, ο λόγος για τον οποίο δεν είχε αλλάξει τίποτα ήταν ότι όλα είχαν ήδη αλλάξει πριν τον θάνατο του αδελφού της. Ο Τρεντλς είχε μάθει ότι η γυναίκα του ήθελε από πάντα να διευθύνει την οικογενειακή επιχείρηση και το μόνο που την είχε εμποδίσει ήταν η κατηγορηματική άρνηση του πατέρα της.

Εξακολουθούσε να μην μπορεί να δικαιολογήσει την ταραχή που του είχε προκαλέσει όλο αυτό. Είχε καταφέρει μόνο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, μέχρι εκείνη τη στιγμή, πίστευε ότι οι δυο τους ήταν ένα και το αυτό. Κατόπιν έγιναν δύο χωριστά άτομα, που απλώς ζούσαν κάτω από την ίδια στέγη.

Η Άλις τον συνόδευσε στην πόρτα και του χαμογέλασε πάλι. Ο Τρεντλς πήρε τον δρόμο για τη Σκότλαντ Γιαρντ. Όμως, μία φορά την εβδομάδα, στον δρόμο του για τη δουλειά, σταματούσε στη γωνία και κοίταζε πίσω. Κάθε φορά η άμαξα της Άλις σταματούσε στο σπίτι, ακριβώς ένα τέταρτο μετά την αναχώρησή του.

Και η γυναίκα που επιβιβαζόταν, κομψή, απαστράπτουσα, όλο αυτοπεποίθηση, ήταν μια άγνωστη.

Όχι, αυτό δεν ήταν ολότελα αλήθεια. Η Άλις πάντα ήξερε τι ήθελε, και ήταν ικανή σε ό,τι κι αν έκανε. Και ο Τρεντλς την καμάρωνε – τότε που την είχε κορόνα στο κεφάλι του, που τη ζήλευαν οι συνάδελφοί του, μια γυναίκα η οποία, παρά τον πλούτο της οικογένειάς της, είχε βρει σε εκείνον όλα αυτά που ζητούσε στη ζωή της.

Μόνο που αυτό δεν ήταν ποτέ αλήθεια, σωστά; Η Άλις πάντα ήθελε κι άλλα. Και τώρα τα είχε αποκτήσει.

Ο Τρεντλς άνοιξε το βήμα του, τον είχε πιάσει μια ξαφνική επιθυμία να φύγει μακριά από τη συζυγική εστία.

Η μέρα του, όμως, δεν εξελίχθηκε καλύτερα όταν έφτασε στη Σκότλαντ Γιαρντ. Είχε έρθει πάλι η κυρία Φαρ και βασάνιζε τον αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ.

«Καταλαβαίνω, κυρία Φαρ», είπε ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ υπομονετικά. «Ξέρεις, όμως, σήμερα πρωί-πρωί έλεγξα τις αναφορές για αζήτητα πτώματα. Δεν υπάρχει κάποιος που να ταιριάζει στην περιγραφή της αδελφής σου. Και χωρίς πτώμα δεν μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για φόνο. Για την ακρίβεια δεν έχουμε το παραμικρό στοιχείο ότι η αδελφή σου έχει αποβιώσει».

«Μα, αν ήταν ζωντανή, δεν θα έχανε τα γενέθλια της ανιψιάς της – τουλάχιστον όχι χωρίς να έχει ενημερώσει».

«Αρχιφύλακα, σου έχω δουλειά να κάνεις», είπε ο Τρεντλς καθώς περνούσε από μπροστά τους.

Η κυρία Φαρ σήκωσε το κεφάλι. Από το ένα μάτι, που είχε ανοιχτό γαλανό χρώμα, δεν έβλεπε καθόλου. Το άλλο ήταν πιο σκούρο, βιολετί σαν μυρτιά. Ίσως κάποτε να ήταν όμορφη, αλλά το μόνο που διέθετε πια ήταν μερικές γωνίες και αδρές γραμμές που, σαν ερείπια παλατιού, μαρτυρούσαν τα περασμένα μεγαλεία.

Κάρφωσε ανέκφραστη το βλέμμα της στον Τρεντλς. Αλλά εκείνος ένωσε την περιφρόνηση που η γυναίκα δεν ήθελε να δείξει ανοιχτά. Μα γιατί όλες αυτές οι γυναίκες, που δεν είχαν κάποια υπόληψη, ένιωθαν τόση ανωτερότητα ώστε να τον αντιμετώπιζουν με έχθρα και καταφρόνια;

Καθώς προχωρούσε, άκουσε τον αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ να λέει χαμηλόφωνα: «Πρέπει να πηγαίνω, κυρία Φαρ. Σκέψου αυτό που είπα. Να απευθυνθείς στον Σέρλοκ Χολμς».

«Τι σου είπαμε;» είπε η λαίδη Χολμς θριαμβευτικά. «Τι σου είπαμε;»

Η Λίβια είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό, δεν πίστευε στα μάτια της.

Περίμενε τα χειρότερα. Τα εντελώς χειρότερα. Οι γονείς της δεν διέθεταν ορθή κρίση. Επιπλέον ήταν σπάταλοι και βρισκόταν στο χείλος της χρεοκοπίας. Όταν ενημέρωσαν τη Λίβια, μετά την επιστροφή τους από ένα μυστηριώδες ταξίδι, ότι είχαν βρει εξαιρετικό μέρος για τη δεύτερη σε ηλικία κόρη τους, η Λίβια δεν πίστεψε ούτε στο ελάχιστο τις περιγραφές που της έκαναν για αυτόν τον επίγειο παράδεισο.

Η Μπερναντίν δεν μιλούσε, ούτε απαντούσε όταν της μιλούσαν. Έβγαινε σπάνια από το δωμάτιό της και περνούσε τη μέρα της στριφογυρίζοντας καρούλια περασμένα σε ένα σύρμα. Δεν είχε ποτέ την ικανότητα να φροντίζει τον εαυτό της, και η Λίβια δεν έτρεφε καμία ελπίδα ότι θα το κατάφερνε στο μέλλον.

Για την ακρίβεια, η ύπαρξη της Μπερναντίν προκαλούσε στη Λίβια απόλυτη απελπισία. Τι θα γινόταν αν ξέμενε μόνη αφού θα είχαν πεθάνει όλα τα άλλα μέλη της οικογένειας; Ποιος θα τη φρόντιζε; Μήπως θα το έσκαιγε για να κρυφτεί στο δάσος και να καταντήσει αγρίμι, σαν εκείνα τα πλάσματα για τα οποία οι έφηβοι έπλαθαν ανατριχιαστικές ιστορίες για να τις λένε στα μικρότερα αδέρφια τους και να τους προκαλούν εφιάλτες;

Η Λίβια, όμως, με το που της είπαν ότι η Μπερναντίν θα αναχωρούσε σύντομα για να πάει σε ένα ίδρυμα για γυναίκες που αντιμετώπιζαν παρόμοια προβλήματα, έγινε έξαλλη από θυμό, ειδικά επειδή οι γονείς της είχαν χαρεί που το κόστος ήταν πολύ λογικό.

Η Μπερναντίν ούτε δάγκωνε τις υπηρέτριες ούτε ενοχλούσε τους γείτονες. Ποτέ δεν χρειαζόταν καινούρια ρούχα και έτρωγε ελάχιστα. Ναι, ήταν πράγματι βάρος για τους γονείς της, αλλά το ίδιο ήταν και η Λίβια, όπως και όλες οι άλλες ανύπαντρες κόρες σε ολόκληρη τη χώρα. Το γεγονός ότι έπρεπε να τη φροντίζουν δεν ήταν λόγος να τη στείλουν σε *τρελάδικο*.

Αλλά, αν αυτό που έβλεπε μπροστά της ήταν όντως τρελάδικο, τότε η Λίβια πολύ θα ήθελε να μπορούσε να εγκατασταθεί η ίδια μόνιμα εκεί.

Το σπίτι που ήταν καλυμμένο με κισσό είχε στο ισόγειο φαρδιά έρκερ, εφοδιασμένα με αναπαυτικά καθίσματα, ιδανικά για να κάθεται κανείς και να διαβάζει το ένα βιβλίο μετά το άλλο. Οι κήποι δεν ήταν και πολύ μεγάλοι, αλλά ήταν περιποιημένοι και άνετοι όσο και το σπίτι, με ανθισμένες ορτανσίες και αγριοσταφίδες. Το μέρος που λάτρευε με την πρώτη ματιά ήταν το στενό δρομάκι που ξεκινούσε από το πίσω μέρος του σπιτιού, περνούσε κάτω από μια μεγάλη τοξωτή πέργκολα και χανόταν πέρα από μια σφυρήλατη πόρτα. Μάλλον το δρομάκι κατέληγε σε κάποιο αφόρητα συνηθισμένο μέρος, στον κήπο κάποιας κουζίνας ή στην αγροικία κάποιου επιστάτη. Αλλά η Λίβια ήταν ελεύθερη να φαντάζεται ότι ήταν μαγικό μονοπάτι που έβγαζε σε έναν διαφορετικό, όμορφο και συναρπαστικό προορισμό κάθε φορά που θα πατούσε το πόδι της εκεί.

Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν όσο όμορφο και ζεστό είχε ελπίσει ότι θα ήταν, με ευχάριστη ατμόσφαιρα, χωρίς τίποτα φαντεζί. Ακόμα και οι ένοικοι δεν φαίνονταν ιδιαίτερα τρελοί. Βέβαια υπήρχε σε μια γωνιά σε ένα σαλόνι μια γυναίκα η οποία περιστρεφόταν αργά. Μια άλλη καθόταν πάνω σε ένα μεγάλο ανατολίτικο χαλί, με το βλέμμα στυλωμένο στα γυμνά πόδια της. Και μια τρίτη στοίβαζε βιβλία στην άλλη άκρη του χαλιού, με τη σοβαρότητα και την προσήλωση που θα ταίριαζαν σε αυτούς που έχτισαν το Κολοσσαίο. Μόλις τελείωνε τη στοίβα, τα έριχνε όλα κάτω και άρχιζε πάλι από την αρχή.

Η Λίβια κοίταξε την τέταρτη γυναίκα που βρισκόταν στο δωμάτιο, περιμένοντας ότι κι εκείνη θα έκανε κάτι παράξενο. Η γυναίκα, που φορούσε ένα μεγάλο κολλαρισμένο καπέλο και μακρύ

μαύρο φόρεμα, στεκόταν κοντά στην άλλη που περιστρεφόταν, με την πλάτη γυρισμένη στους επισκέπτες. Μόνο μετά από λίγο κατάλαβε η Λίβια ότι έπρεπε να είναι υπάλληλος του ιδρύματος και ότι μάλλον βρισκόταν εκεί για να προσέχει την περιστρεφόμενη γυναίκα και να μην την αφήσει να πέσει και να χτυπήσει.

Οι γονείς της Λίβια είχαν ήδη πάει παρακάτω, τραβώντας από κοντά τη στενοχωρημένη Μπερναντίν. Η Λίβια έτρεξε να τους προφτάσει. Στο επόμενο δωμάτιο, έναν συνδυασμό βιβλιοθήκης και μικρής πινακοθήκης, δύο γυναίκες κάθονταν σε πλαϊνά γραφεία και έγραφαν. Η εικόνα φαινόταν φυσιολογική και γαλήνια, ώσπου η Λίβια συνειδητοποίησε ότι η μία γυναίκα απλώς τραβούσε γραμμές πάνω σε μια σελίδα, ενώ το χαρτί της άλλης ήταν γεμάτο άτεχνα και χαμογελαστά κρανία.

Σίγουρα δεν θα είχε πρόβλημα η Μπερναντίν να είναι περιτριγυρισμένη από όλες αυτές τις γυναίκες που έπασχαν από σοβαρές παθήσεις;

Αλλά, απ' ό,τι φαινόταν, η Μπερναντίν είχε βρει τον ιδανικό χώρο για εκείνη. Στον απέναντι τοίχο του δωματίου βρισκόταν ένα μεγάλο πλαίσιο με βέργες. Στις βέργες ήταν περασμένα δεκάδες αντικείμενα, όχι μόνο καρούλια, αλλά και γρανάζια και κάτι άλλα που ήταν σαν πανιά από μινιατούρες ανεμόμυλων.

Η Μπερναντίν, που συνήθως περνούσε αργά και σέρνοντας τα βήματά της, διέσχισε το δωμάτιο με αστραπιαία ταχύτητα. Κάθισε στον πάγκο που ήταν τοποθετημένος μπροστά στις βέργες και άρχισε να περιστρέφει τα αντικείμενα που βρίσκονταν πιο κοντά της. Δεν ήταν μόνη της. Δίπλα της καθόταν μια γυναίκα που φορούσε τουρμπάνι και στριφογύριζε τα γρανάζια –αποκλειστικά και μόνο τα γρανάζια– με απaráμιλλη προσήλωση και ενδιαφέρον.

«Μερικές από τις ασθενείς μας βρίσκουν διαρκή απόλαυση σε

αυτή την κατασκευή», είπε ο γιατρός Ρέξχολ, γνέφοντας καταφατικά για να δείξει την επιδοκιμασία του.

Η εμφάνισή του είχε προξενήσει έκπληξη στη Λίβια. Περίμενε ότι θα έβλεπε έναν γλοιώδη τρελογιατρό. Αλλά ο δόκτωρ Ρέξχολ ήταν άνθρωπος με κομψό παράστημα, που μετρούσε τα λόγια του.

«Ποια από τις ασθενείς είναι η κόρη της ευεργέτιδας;» ρώτησε η λαίδη Χολμς, που πάντα είχε περιέργεια να μάθει για τους πλούσιους και τους πολύ πλούσιους.

Ο δόκτωρ Ρέξχολ είχε εξηγήσει στη Λίβια, που δεν είχε πάει εκεί μαζί με τους γονείς της στην πρώτη τους επίσκεψη, ότι το Μόρτον Κλόουζ το χρηματοδοτούσε η χήρα ενός εξαιρετικά επιτυχημένου βιομήχανου. Είχαν ένα μοναχοπαίδι, μια κόρη. Η κυρία ήθελε να κάνει η θυγατέρα της το ντεμπούτο της στην καλή κοινωνία και να παντρευτεί τον γόνο μιας από τις πιο επιφανείς οικογένειες της χώρας. Δυστυχώς, η πάθηση της κοπέλας απέκλειε αυτό το ενδεχόμενο.

Αλλά στο Μόρτον Κλόουζ η κόρη θα είχε για πάντα συντροφιά άλλες νεαρές κοπέλες από τις καλύτερες οικογένειες της χώρας.

Η Λίβια είχε θεωρήσει ότι ήταν τραβηγμένο να αποδίδεται τόσο κύρος στους Χολμς, αλλά προφανώς οι γονείς της πίστευαν ότι το δικαιούνταν. Ο σερ Χένρι περπατούσε καμαρωτός. Η λαίδη Χολμς, για πρώτη φορά από τότε που η Σάρλοτ το έσκασε από το σπίτι, είχε αυτάρεσκο ύφος. Εδώ επιτέλους τους έδειχναν τον σεβασμό που αναλογούσε στην κοινωνική θέση τους. Και το καλύτερο ήταν ότι δεν φαινόταν να ξέρει κανείς τίποτα για την ντροπή που είχε στιγματίσει το μικρότερο παιδί τους.

Κορδώνονταν καθώς απολάμβαναν τον σεβασμό και την προσοχή που τους έδειχνε ο δόκτωρ Ρέξχολ, ώσπου η Λίβια τους θύμισε ότι έπρεπε να βιαστούν να πάνε στον σταθμό του τρένου. Τη στιγμή της αναχώρησής τους, η Μπερναντίν έδωσε στους γονείς

της όση σημασία της έδωσαν κι εκείνοι. Η Λίβια ήταν η μόνη που κοντοστάθηκε. Παραλίγο να ακουμπήσει το χέρι της στον ώμο της Μπερναντίν. Δεν το έκανε γιατί θυμήθηκε ότι, ενώ η Σάρλοτ είχε μάθει να δέχεται τέτοιες χειρονομίες, η Μπερναντίν δεν ανεχόταν να την αγγίζουν και σίγουρα θα έδιωχνε από πάνω της το χέρι της Λίβια αμέσως.

«Θα έρθω να σε δω μόλις μπορέσω», της είπε τελικά, αντικρίζοντας το πίσω μέρος του κεφαλιού της,

Η Μπερναντίν στριφογύρισε άλλα δύο γρανάζια, σαν να μην είχε ακούσει τίποτα.

Ο δόκτωρ Ρέξχολ τους συνόδευσε έξω. «Πιστεύω ότι αντιλαμβάνεστε, λόρδε Χένρι και λαίδη Χολμς, ότι δεν δημοσιοποιούμε το έργο που κάνουμε εδώ. Οι χωρικοί συνεχίζουν να έχουν την εντύπωση ότι στο σπίτι κατοικεί μια οικογένεια. Βέβαια, όλα αυτά που κάνουμε βασίζονται στις πλέον σύγχρονες επιστημονικές μεθόδους και στις πιο ανθρωπιστικές αρχές. Αλλά δυστυχώς υπάρχουν, και πάντα θα υπάρχουν, ορισμένοι που δεν καταλαβαίνουν και που δεν επιθυμούν να συνυπάρχουν ειρηνικά με εμάς ανάμεσά τους».

Η Λίβια σκέφτηκε ότι δύο τέτοιοι άνθρωποι άκουγαν τον γιατρό εκείνη τη στιγμή – οι γονείς της θα εξοργίζονταν έτσι και υπήρχε τέτοιο ίδρυμα κοντά στο δικό τους σπίτι.

«Μα φυσικά», είπε η λαίδη Χολμς. «Το αντιλαμβανόμαστε πλήρως».

«Θαυμάσια, κυρία μου. Θα σας στέλνουμε εβδομαδιαίες αναφορές».

«Θα τις περιμένουμε με ανυπομονησία», είπε ο σερ Χένρι.

Τι ψεύτης.

Δεν είχε σκοπό να ασχοληθεί καθόλου, όπως άλλωστε και η λαίδη Χολμς. Είχαν επιτέλους εκπληρώσει την επιθυμία τους.

Είχαν ξεφορτωθεί την Μπερναντίν με τρόπο λίγο πολύ αποδεκτό και δεν είχαν πλέον καμία υποχρέωση να ξανασχοληθούν μαζί της.

Αλλά η Λίβια θα μελετούσε με προσοχή τις αναφορές. Θα πήγαινε να δει την αδελφή της όποτε μπορούσε. Και δεν θα επέτρεπε να ξεχαστεί η Μπερναντίν.

Διαφορετικά πώς θα μπορούσε να αντικρίσει ξανά τη Σάρλοτ;

Συνήθως η Λίβια δεν έβλεπε την ώρα για την ετήσια επίσκεψη στο σπίτι της κυρίας Νιούελ. Η κυρία Νιούελ ήταν εξαδέλφη του σερ Χένρι, και η όποια πρόσβαση διέθεταν οι κόρες της οικογένειας Χολμς στην καλή κοινωνία οφειλόταν στη δική της δημοτικότητα και όχι στο κύρος που ισχυρίζονταν οι γονείς τους ότι είχαν λόγω είτε καταγωγής είτε γνωριμιών.

Τα τελευταία χρόνια, η κυρία Νιούελ είχε βαρεθεί το Λονδίνο. Αλλά εξακολουθούσε να θέλει να είναι μέσα στα πράγματα. Όχι μόνο διατηρούσε πυκνή αλληλογραφία με σημαντικά πρόσωπα, αλλά επιπλέον οργάνωνε πάρτι μετά το τέλος της σεζόν.

Τον σερ Χένρι και τη λαίδη Χολμς δεν τους προσκαλούσε σχεδόν ποτέ – η κυρία Νιούελ δεν ενδιαφερόταν να τους κάνει παρέα. Αλλά είχε αδυναμία στη Λίβια και τη Σάρλοτ. Φέτος, για πρώτη φορά, η Λίβια θα πήγαινε εκεί μόνη.

Έτρεμε μην τυχόν δεν την άφηναν οι γονείς της, αλλά αυτό το ενδεχόμενο το απέτρεψε η κυρία Νιούελ στέλνοντας πληρωμένο εισιτήριο για το τρένο, καθώς και την προσωπική υπηρέτριά της για να συνοδεύσει στο ταξίδι τη Λίβια.

Αλλά η απουσία της από το σπίτι σήμαινε ότι δεν θα μπορούσε να πάρει στα χέρια της τις πρώτες δύο αναφορές που θα έρχονταν από το Μόρτον Κλόουζ. Και δεν υπήρχε καμία εγγύηση ότι

οι γονείς της θα τις κρατούσαν μέχρι την επιστροφή της, παρόλο που τους το είχε ζητήσει. Υπήρχε κίνδυνος η λαίδη Χολμς να τις πετάξει στο τζάκι για να βγάλει το άχτι της που η ίδια δεν είχε πάρει πρόσκληση από την κυρία Νιούελ. Όσο για τον σερ Χένρι, η Λίβια τον είχε ικανό να καταστρέψει τις αναφορές με το που θα έφταναν στο σπίτι – μια και πάντα ένιωθε αποστροφή που είχε αποκτήσει ένα παιδί σαν την Μπερναντίν.

Δεν θα ένιωθε την παραμικρή έκπληξη αν ο πατέρας τους έσβηνε ήδη όλα τα ίχνη της παρουσίας της Μπερναντίν στις ζωές τους.

Όμως, καθώς επιβιβαζόταν στο τρένο, αυτό που είχε στο μυαλό της δεν ήταν η Μπερναντίν, αλλά η χαρά για το γεγονός ότι η υπηρέτρια της κυρίας Νιούελ είχε βγάλει δικό της εισιτήριο και δεν θα καθόταν δίπλα στη Λίβια.

Επιπλέον την έτρωγε η αγωνία για το μικρό πακέτο που βρισκόταν μέσα στην τσάντα της.

Έφτασε μεσημέρι για να καταδεχτεί ο σερ Χένρι να ασχοληθεί με το ταχυδρομείο – που πολύ συχνά περιλάμβανε δυσάρεστες επιστολές από πιστωτές. Η λαίδη Χολμς σηκωνόταν αργά λόγω της ιδιαίτερης σχέσης που είχε αναπτύξει με το λάβδανο. Οπότε συνήθως η Λίβια ήταν η πρώτη που ξεδιάλεγε το πρωινό ταχυδρομείο.

Εκείνο το πρωί σηκώθηκε ασυνήθιστα αργά, γιατί είχε ξενοχτήσει για να μαζέψει τα πράγματά της. Με το που είδε το γράμμα και το πακέτο που είχαν εκείνη για παραλήπτρια, άκουσε τη λαίδη Χολμς να κατεβαίνει τη σκάλα με βαριά βήματα. Μόλις που πρόλαβε να τα κρύψει κάτω από τα φουστάνια της, και έμεινε καθισμένη στο τραπέζι ατελείωτη ώρα προκειμένου να μπορέσει να φύγει χωρίς να τα δει κανείς.

Μετά από αυτό είχε στη διάθεσή της ελάχιστο χρόνο για να

ντυθεί και να φύγει. Αλλά τώρα, επιτέλους, είχε βρει την ησυχία της, δεν θα την ενοχλούσε κανείς.

Όμως, με το που ευχαρίστησε τον Θεό για τη μοναξιά, μπήκε στο κουπέ η σύζυγος ενός αριστοκράτη της περιοχής μαζί με την κόρη της. Η Λίβια ήταν υποχρεωμένη να ανταλλάξει αβρότητες μαζί τους. Η γυναίκα έφριξε που η Λίβια, μετά από αυτό που είχε πάθει η Σάρλοτ, ταξίδευε μόνη – δεν έδωσε καμία σημασία στα όσα της είπε η Λίβια σχετικά με την υπηρέτρια που τη συνόδευε. Μάνα και κόρη, που ήταν απλώς γνωστές της οικογένειάς της, δήλωσαν την πρόθεσή τους να αφήσουν κατά μέρος τα δικά τους πλάνα και να συνοδεύσουν τη Λίβια ως το σπίτι της κυρίας Νιούελ, αφήνοντας επιπλέον και το υπονοούμενο ότι πίστευαν πως η Λίβια ίσως να μην πήγαινε στ' αλήθεια στο σπίτι μιας ευυπόληπτης συγγενούς της.

Η Λίβια παραλίγο να βάλει τα κλάματα από ανακούφιση όταν έφτασαν στον τρίτο σταθμό της διαδρομής και η υπηρέτρια ήρθε να τη δει. Σε αυτόν τον σταθμό έτυχε να κατεβαίνουν οι επίδοξες σωτήρες της, οι οποίες αποβιβάστηκαν μάλλον απρόθυμα. Επιτέλους έμεινε μόνη μέσα στο κουπέ, αλλά χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεπτά για να ηρεμήσει και να μπορέσει να βγάλει το γράμμα και το πακέτο.

Δεν αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα στο γράμμα, κάτι που σήμαινε ότι μάλλον ήταν από τη Σάρλοτ, η οποία μπορούσε να γράφει με διάφορους γραφικούς χαρακτήρες. Και οι δυο τους είχαν επινοήσει ένα σύστημα σύμφωνα με το οποίο η Σάρλοτ έστελνε φυλλάδια, που κάποιες φορές είχαν επιστολές κρυμμένες ανάμεσα σε κολλημένα φύλλα.

Η Λίβια, όμως, παρά τον ενθουσιασμό που την έπιανε κάθε φορά που έπαιρνε γράμμα από τη Σάρλοτ, πέθαινε να ανοίξει το μικρό πακέτο.

Είχε καταφέρει να μη σκέφτεται τον νεαρό που είχε εμφανιστεί στη ζωή της σαν δώρο έκπληξη – το οποίο περιλάμβανε ενθουσιασμό, γοητεία και κάτι παραπάνω από μια απλή νότα μυστηρίου. Είχαν συναντηθεί τρεις φορές. Τις δύο είχαν περάσει πολύ ευχάριστα. Στη μοιραία τρίτη συνάντηση, ο νεαρός αποκάλυψε ότι ήταν ο κύριος Μάιρον Φιντς, ο νόθος ετεροθαλής αδελφός της.

Αυτή η αποκάλυψη την είχε συντρίψει – και την είχε κάνει να αηδιάσει που έτρεφε αιμομικτικά αισθήματα για αυτόν τον λαμπρό και ευπαρουσίαστο νεαρό.

Η ανακούφισή της ήταν ανείπωτη όταν η Σάρλοτ της έστειλε γράμμα για να την ενημερώσει ότι εκείνος δεν ήταν αδελφός τους.

Όλα αυτά είχαν γίνει κατά το τέλος της σεζόν. Από τότε είχε συναντηθεί με τη Σάρλοτ μόνο μία φορά, τη νύχτα πριν την αναχώρηση των Χολμς από το Λονδίνο. Και σκόπιμα δεν της είχε αναφέρει ούτε τον νόθο ετεροθαλή αδελφό ούτε τον άντρα που είχε ερωτευτεί και που, δόξα τω Θεώ, δεν ήταν ο κύριος Μάιρον Φιντς.

Η σκόπιμη παράλειψη ερωτήσεων από την πλευρά της είχε αποτέλεσμα να μη μάθει τι ήξερε για εκείνον η Σάρλοτ. Αλλά η Λίβια έτρεφε άλλες ελπίδες. Λίγο πριν τη συνάντηση με τη Σάρλοτ, εκείνος της είχε στείλει έναν όμορφο σελιδοδείκτη, που είχε πάνω του ζωγραφισμένη μια γυναίκα ντυμένη στα λευκά, η οποία διάβαζε καθισμένη σε ένα παγκάκι σε πάρκο, συμβολίζοντας τον τρόπο της γνωριμίας τους.

Δεν της είχε φανεί υπερβολικό να περιμένει ότι κάποια στιγμή ο νεαρός θα της έγραφε. Αλλά ο σελιδοδείκτης είχε σηματοδοτήσει τόσο την αρχή όσο και το τέλος της αλληλογραφίας τους.

Εκείνος είχε εξαφανιστεί και η Λίβια δεν ήξερε αν έπρεπε να περιμένει ή να τον ξεχάσει οριστικά.

Ή, μάλλον, ήξερε ότι έπρεπε να τον ξεχάσει, αλλά δεν το είχε καταφέρει – δεν ήταν σίγουρη αν έστω είχε προσπαθήσει να το κάνει.

Ίσως να μην υπήρχε τέτοια ανάγκη. Αυτό το πακέτο είχε πάνω του τον γραφικό χαρακτήρα του.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ξετύλιξε το πακέτο και, με τρεμάμενα δάχτυλα, άνοιξε το βελούδινο πουγκί που βρισκόταν εντός του.

Μέσα στο πουγκί υπήρχε ένα καμποσόν. Μπορεί να ήταν φεγγαρόπετρα. Ένα από τα δύο βιβλία για τα οποία είχαν συζητήσει στην πρώτη τους συνάντηση είχε τίτλο *Φεγγαρόπετρα*. Το άλλο, βέβαια, ήταν *Η Γυναίκα με τα άσπρα*, που απεικονιζόταν στον σελιδοδείκτη.

Πράγματι το πακέτο ήταν από εκείνον. Αλλά τι σήμαινε; Άραγε ήταν κάποιο σοβαρό σημάδι ή η αρχή άλλης μιας μεγάλης περιόδου σιωπής; Μιας περιόδου στη διάρκεια της οποίας θα συνέχιζε να είναι μόνη και να τρέφει μάταιες ελπίδες;

Ίσως θα έπρεπε να μιλήσει στη Σάρλοτ. Γιατί είχε παραστήσει εκείνος τον νόθο αδελφό τους; Ποιος ήταν; Και τι σκοπούς είχε σχετικά με τη Λίβια; Ένας σελιδοδείκτης ήταν αποδεκτό δώρο από έναν άντρα με τον οποίο υπήρχε φιλική σχέση. Από την άλλη, ένα καμποσόν... Αν ήταν προσαρμοσμένο σε δαχτυλίδι ή σε μενταγιόν, θα ήταν εντελώς ανάρμοστο. Δεν επιτρεπόταν να της κάνει δώρο κοσμήματα ένας άντρας που δεν ήταν παντρεμένος ούτε είχε συγγενική σχέση μαζί της.

Το καμποσόν, στην παρούσα κατάσταση του, δηλαδή λείο και γυαλισμένο, αλλά όχι έτοιμο να φορεθεί, ενέπιπτε σε γκρίζα ζώνη, τόσο γκρίζα που γινόταν απαγορευτική.

Η Λίβια κράτησε το καμποσόν στα χέρια της για πολλή ώρα, έπειτα το έβαλε στο πουγκί και μετά έκρυψε το πουγκί στο εσωτερικό τσεπάκι της τσάντας της.

Το καλοκαίρι είχε τελειώσει εδώ και καιρό, αλλά δεν είχε έρθει ακόμη ο χειμώνας. Ήταν η εποχή του χρόνου κατά την οποία οι ατελείωτες εβδομάδες μουντάδας και βροχής εναλλάσσονταν με λιακάδα, που έκανε σπάνια την εμφάνισή της. Ο ουρανός ήταν γαλανός και ο ήλιος έλαμπε.

Η Λίβια είχε γνωρίσει τον ανώνυμο νεαρό μια μέρα που ο ουρανός ήταν το ίδιο γαλανός και ο ήλιος το ίδιο λαμπερός.

Κούνησε το κεφάλι και πήρε το γράμμα στα χέρια της.

Αγαπητή δεσποινίδα Χολμς,

Έχω νέα για την αδελφή σου, τη δεσποινίδα Σάρλοτ Χολμς.

Η Λίβια ταραχτηκε. Από ποιον ήταν το γράμμα; Κοίταξε την υπογραφή. *Καρολάιν Έιβερι.*

Η λαίδη Έιβερι!

Η λαίδη Έιβερι και η αδελφή της, η λαίδη Σόμερσμπι, ήταν οι μεγαλύτερες κουτσομπόλες της αριστοκρατίας. Προσπαθούσαν να μάθουν από τη Λίβια νέα για το πού βρισκόταν η Σάρλοτ από τη μέρα που η Σάρλοτ το έσκασε από το σπίτι. Η Λίβια, βέβαια, δεν είχε αποκαλύψει σε κανέναν ότι η Σάρλοτ έμενε τώρα σε ένα ωραίο σπίτι με θέα στο πάρκο Ρίτζεντ και ότι εργαζόταν ως Σέρλοκ Χολμς στον αριθμό 18 της οδού Άλερ Μπέικερ.

Τι ήξερε η λαίδη Έιβερι; Και πώς είχε μάθει τις όποιες πληροφορίες; Η Λίβια συνέχισε να διαβάζει, ενώ ένα άσχημο προαίσθημα της προκαλούσε σφίξιμο στην καρδιά.

Τα έμαθα με εκπληκτικό τρόπο, πολύ ξαφνικά. Πρόσφατα βρέθηκα στο Κάουζ, στη Νήσο Γουάιτ. Την παραμονή της αναχώρησής μου, η υπηρέτριά μου ένωσε αδιαθεσία κι έτσι

ζήτησα από μια καμαριέρα του ξενοδοχείου να με βοηθήσει να φτιάξω τις αποσκευές μου.

Ενώ την πρόσεχα που τύλιγε μερικά εύθραυστα αντικείμενα, ισχυρίστηκε, όταν είδε μια φωτογραφία σε μια εφημερίδα του προηγούμενου μήνα, ότι είχε δει τον κύριο που απεικονιζόταν εκεί. Αποδείχτηκε ότι ο εν λόγω κύριος ήταν ο λόρδος Ίνγκραμ Άσμπερτον και ότι είχε φωτογραφηθεί στον τελευταίο του αγώνα πόλο της σεζόν. Η καμαριέρα ήταν σίγουρη ότι δεν έκανε λάθος, γιατί, όπως είπε, δεν ήταν εύκολο να ξεχάσει κανείς έναν άντρα σαν τον λόρδο Ίνγκραμ.

Μου είπε ότι στη διάρκεια της σεζόν είχε δουλέψει σε μια τσαγερί στο Χάουνζλου, όχι μακριά από τον χερσότοπο. Και ένα Σάββατο, στο αποκορύφωμα της σεζόν, εκείνος είχε πάει εκεί μαζί με μια γυναίκα στην οποία φαινόταν πολύ αφοσιωμένος. Αυτό μου κίνησε την περιέργεια, αφού η εν λόγω γυναίκα δεν ήταν δυνατόν να είναι η λαίδη Ίνγκραμ.

Ζήτησα από την καμαριέρα να μου περιγράψει την κυρία που συνόδευε ο λόρδος Ίνγκραμ. Μου είπε αυτολεξεί τα εξής: Θα μπορούσε να είναι μοντέλο για διαφημίσεις αν έχανε τρία κιλά. Ή ίσως πέντε.

Αυτομάτως το μυαλό μου πήγε στη δεσποινίδα Σάρλοτ Χολμς. Βέβαια, με δεδομένο ότι φημίζομαι για την ακρίβεια και την αξιοπιστία μου, δεν γινόταν να βασίσω τους ισχυρισμούς μου μόνο στη μαρτυρία της κοπέλας, παρόλο που ήταν πολύ δελεαστική. Έτσι, γύρισα στο σπίτι, πήρα ένα άλμπουμ με φωτογραφίες και επέστρεψα στο ξενοδοχείο στο Κάουζ.

Έδειξα στην κοπέλα μια φωτογραφία που είχε τραβηχτεί δύο χρόνια πριν, σε ένα πάρτι στο σπίτι του λόρδου Ρένγουορθ. Οι προσκεκλημένοι ήταν σαράντα όλοι κι όλοι, και η

καμαριέρα δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να αναγνωρίσει τη δεσποινίδα Σάρλοτ. Αυτήν συνόδευε ο λόρδος Ίνγκραμ.

Φρόντισα να επιβεβαιώσω ότι η κοπέλα είδε τη δεσποινίδα Σάρλοτ μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου. Με διαβεβαίωσε ότι είχε πιάσει δουλειά στην τσαγερί μετά τις αρχές του καλοκαιριού, οπότε δεν μπορούσε παρά να τους είχε δει τον Ιούλιο, αρκετό καιρό αφότου η δεσποινίς Σάρλοτ έφυγε από το σπίτι της.

Αν δεν τα γνωρίζεις όλα αυτά, χαίρομαι που σου φέρνω καλά νέα. Δηλαδή ότι η αδελφή σου είναι ζωντανή και χαίρει άκρας υγείας. Ή τουλάχιστον έτσι ήταν την τελευταία φορά που την είδαν μαζί με τον λόρδο Ίνγκραμ – και δεν μπορώ ούτε να διανοηθώ ότι εκείνος θα επέτρεπε να της συμβεί κάτι κακό. Αν τα γνωρίζεις, θα με υποχρεώσεις έτσι και επιβεβαιώσεις ή διορθώσεις όλα αυτά που έχω μάθει μέχρι τώρα.

Με εκτίμηση,
Καρολάν Ήιβερι